

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 359/2017-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. mája 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5 S 38/2013 z 24. septembra 2014 a postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžr 121/2014 z 30. novembra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. marca 2017 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 S 38/2013 z 24. septembra 2013 a postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 8 Sžr 121/2014 z 30. novembra 2016.

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia správneho orgánu domáhala preskúmania rozhodnutia Obvodného pozemkového úradu v Prešove č. 2013/00163-01-OM z 27. mája 2013, ktorým bolo v druhom stupni potvrdené rozhodnutie o zastavení konania podľa § 30 ods. 1 písm. i) zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov. V tomto konaní pred správnym orgánom sa sťažovateľka domáhala vydania rozhodnutia o navrátení vlastníctva k pozemkom podľa zákona č. 503/2003 Z. z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 503/2003 Z. z.“).

Krajský súd žalobu sťažovateľky namietaným rozsudkom sp. zn. 5 S 38/2013 z 24. septembra 2014 zamietol a sťažovateľke nepriznal náhradu trov konania. Ako sťažovateľka uvádza, *„Krajský súd v Prešove zamietol moju žalobu z dôvodu, že o predmetnom uplatnenom nároku už bolo právoplatne rozhodnuté podľa Zákona o pôde č. 229/1991 Zb. na žiadosť mojej matky - [REDAKOVANÉ], t.j. z dôvodov procesných. Neposúdil však môj samotný nárok na vrátenie vlastníctva k nehnuteľnostiam podľa reštitučného zákona č. 503/2003 Z. z., podľa ktorého som tento uplatnila. Pritom som v zmysle § 3 ods. 4 Správneho poriadku žiadala tiež porovnať rozhodnutia správneho orgánu v skutkovo zhodných prípadoch, a to vo veci nárokov rodiny [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ktorých žiadosťiam a prinavrátenie vlastníctva k obdobným - susediacim nehnuteľnostiam, bolo vyhovené.“*

3. Sťažovateľka podala proti rozsudku krajského súdu v zákonnej lehote odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd namietaným rozsudkom sp. zn. 8 Sžr 121/2014 z 30. novembra 2016 tak, že rozsudok krajského súdu potvrdil. Sťažovateľka v sťažnosti

tvrdí, že „S postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Prešove, ktorým bola moja žaloba o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu zamietnutá a odvolacieho Najvyššieho súdu SR, ktorým bolo potvrdené toto rozhodnutie, sa nemôžem stotožniť a som toho názoru, že tieto neboli vydané zákonným postupom a v súlade so zákonom. Navyiac - pokiaľ ide o konanie na Najvyššom súde SR, tento súd konal so značnými prietahmi, keďže rozhodol po vyše 2 rokoch od podania odvolania proti rozhodnutiu prvostupňového - Krajského súdu v Prešove.“.

4. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľky [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu - upravené v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivé súdne konanie upravené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Prešove č. k. 5 S /38/2013-57 zo dňa 24.09.2014 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 8Sžr/l 21/2014 zo dňa 30.11.2016 porušené bolo.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 8Sžr/121/2014 zo dňa 30.11.2016 a Krajského súdu v Prešove č. k. 5 S/38/2013-57 zo dňa 24.09.2014 sa zrušujú a vec sa vracia Krajskému súdu v Prešove na nové konanie a rozhodnutie.

3. Sťažovateľke [REDAKOVANÉ] sa priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 5 000.- €, a náhrada trov konania, ktoré je povinný jej vyplatiť Najvyšší súd SR do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu. “

II.

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy,

ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

9. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

III.

10. Podstatou sťažnosti sťažovateľky je tvrdenie, že došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a rozsudkom krajského súdu v konaní, v ktorom bolo predmetom preskúmania zákonnosti rozhodnutie a postup Obvodného pozemkového úradu

v Prešove, a tiež postupom a rozsudkom najvyššieho súdu, ktorý rozhodoval o odvolaní sťažovateľky voči rozsudku krajského súdu. Predmetom rozhodovania Obvodného pozemkového úradu v Prešove a následne krajského súdu a najvyššieho súdu bol reštitučný nárok sťažovateľky uplatnený podľa zákona č. 503/2003 Z. z. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že podľa sťažovateľky neboli namietané rozhodnutia vydané zákonným postupom a v súlade so zákonom a nemôže sa s nimi „stotožniť“. Pokiaľ ide o samotné konanie o odvolaní pred najvyšším súdom, sťažovateľka namieta aj prietahy v konaní najvyššieho súdu, keďže od momentu podania odvolania do rozhodnutia najvyššieho súdu uplynuli dva roky.

K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 S 38/2013 z 24. septembra 2014

11. Ústavný súd podľa čl. 127 ústavy rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd (princíp subsidiarity). Sťažovateľka mala právo podať proti namietanému rozsudku krajského súdu odvolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť najvyšší súd. Toto svoje právo aj využila podaním odvolania v zákonom ustanovenej lehote. Právomoc najvyššieho súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľky proti rozhodnutiu krajského súdu v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti namietajúcej postup a rozsudok krajského súdu sp. zn. 5 S 38/2013 z 24. septembra 2014 odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžr 121/2014 z 30. novembra 2016

12. Z obsahu namietaného rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžr 121/2014 z 30. novembra 2016 ústavný súd zistil, že sťažovateľka sa žalobou podanou na krajskom

súde domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia Obvodného pozemkového úradu v Prešove, ktorý konanie vo veci sťažovateľky o vydanie rozhodnutia o navrátení vlastníctva k nehnuteľnostiam podľa zákona č. 503/2003 Z. z. zastavil podľa § 30 ods. 1 písm. i) správneho poriadku, pretože bol toho názoru, že správny orgán už vo veci meritórne rozhodol.

Krajský súd ako súd prvého stupňa namietaným rozsudkom sp. zn. 5 S 38/2013 z 24. septembra 2014 žalobu sťažovateľky podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol. Rozhodnutie žalovaného správneho orgánu (Obvodného pozemkového úradu v Prešove) bolo podľa krajského súdu vydané v súlade so správnym poriadkom, je vecne správne, náležite odôvodnené a pred jeho vydaním sa žalovaný správny orgán dostatočne zaoberal splnením podmienok podľa § 30 ods. 1 písm. i) správneho poriadku skôr, ako napadnuté rozhodnutie vydal.

13. Najvyšší súd ako súd odvolací namietaným rozsudkom sp. zn. 8 Sžr 121/2014 z 30. novembra 2016 odvolanie sťažovateľky voči rozsudku krajského súdu potvrdil. V odôvodnení svojho rozsudku najvyšší súd v podstatnom uviedol:

„Podľa § 30 ods. 1 písm. i) správneho poriadku správny orgán konanie zastaví, ak v tej istej veci sa právoplatne rozhodlo a skutkový stav sa podstatne nezmenil.

Prekážka rozsúdenej veci (res iudicata) svojou podstatou patrí k procesným podmienkam a jej existencia (zistenie) vedie, bez ďalšieho k. zastaveniu konania. Táto prekážka nastáva predovšetkým vtedy, ak má byť v novom konaní prejednaná tá istá vec, pričom o tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, táto sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb (konanie sa týka tých istých osôb aj v prípade, ak v novom konaní vystupujú právni nástupcovia pôvodných účastníkov konania, či už z dôvodu univerzálnej alebo singulárnej sukcesie)...

Odvolací súd mal z obsahu administratívneho spisu preukázané, že vo veci bolo vydaných viacero správnych rozhodnutí, z ktorých považuje, na účely posúdenia prekážky rozsúdenej veci, za nosné právoplatné rozhodnutie bývalého Pozemkového úradu v Prešove č. 2488/92-Dr./98 zo dňa 12. júna 1995... a rozhodnutie č. 2488/92-Dr./242 zo dňa 28. októbra 1994... Obe citované rozhodnutia boli vydané v súlade so zákonom č. 229/1991

Zb. Rovnako bývalý Obvodný pozemkový úrad Prešov rozhodnutím č. 2007/0945-HZ-8 zo dňa 19. októbra 2007 rozhodol vo veci uplatnenia si reštitučného nároku žalobkyňou... podľa zákona č. 503/2003 Z. z., pričom toto rozhodnutie bolo potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5Sp/39/2007 zo dňa 21. novembra 2008.

Porovnávajúc uvedené rozhodnutia s jednotlivými žiadosťami žalobkyne po obsahovej stránke, konkrétne v tom smere, či jednotlivými rozhodnutiami bolo právoplatne rozhodnuté o všetkých nehnuteľnostiach, vydania ktorých sa žalobkyňa domáhala, dospel odvolací súd k nevyvrátiteľnému záveru, že v danej veci skutočne existuje prekážka rozhodnutej veci (res iudicata).

Odvoláciu námietku žalobkyne, spočívajúcu v tvrdení, že súd sa mal zaoberať aj splnením podmienok na vrátenie vlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam podľa zákona č. 503/2003 Z. z., keďže predmetné konanie o uplatnení reštitučného nároku žalobkyňou nemožno považovať za totožné s predchádzajúcim konaním podľa zákona č. 229/1991 Zb., odvolací súd nepovažuje za opodstatnenú...

Najvyšší súd Slovenskej republiky hore uvedené ustanovenie (pozn. podľa § 1 zákona č. 503/2003 Z. z. tento zákon upravuje navrátenie vlastníctva k pozemkom, ktoré nebolo vydané podľa osobitného predpisu) a samotný účel zákona č. 503/2003 Z. z. s prihliadnutím na svoju doterajšiu judikatúru (napríklad rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sž-o-KS/I/2005) interpretuje v tom duchu, že má oprávneným osobám, ktoré si z rôznych dôvodov svoj nárok na kompetentnom verejnom orgáne neuplatnili postupom podľa § 9 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb. v lehote určenej v § 13 ods. 1 a 2 cit. zákona, umožniť uplatniť si nárok na vydanie nehnuteľnosti, vlastníctvo ku ktorým prešlo na štát niektorým zo spôsobov taxatívne vymedzeným v § 3 zákona č. 503/2003 Z. z., a to v novo ustanovenej prekluzívnej lehote, ktorá začala plynúť od 01. januára 2004 a skončí dňa 31. decembra 2004...“

S odvolaním sa na judikatúru najvyššieho súdu, a to najmä na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžo 82/2009 dospel v namietanom rozsudku najvyšší súd k záveru, že:

„Právoplatné rozhodnutie o konkrétnej nehnuteľnosti vydané podľa zákona č. 229/1991 Zb. vylučuje konanie, predmetom ktorého je tá istá nehnuteľnosť, podľa zákona č. 503/2003 Z. z., inak povedané právo požadovať od štátu navrátenie vlastníctva sa

podaním žiadosti skonzumuje. Z uvedeného dôvodu odvolacej námietke nemohol Najvyšší súd Slovenskej republiky vyhovieť.“

14. O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

15. Ústavný súd konštatuje, že odôvodnenie rozsudku najvyššieho súdu nemožno považovať za vnútorne rozporné. Najvyšší súd svoje rozhodnutie náležite a ústavne súladným spôsobom odôvodnil, použil pritom ústavne konformný výklad relevantných ustanovení zákona č. 503/2003 Z. z. v súlade so svojou konštantou judikatúrou.

Ako už ústavný súd judikoval „právne závery najvyššieho súdu, že právoplatné rozhodnutie o konkrétnej nehnuteľnosti vydané podľa zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov vylučuje konanie, ak predmetom konania je tá istá nehnuteľnosť podľa zákona č. 503/2003 Z. z., ako bola v konaní podľa zákona č. 229/1991 Zb., t. j. je prekážkou konania podľa zákona č. 503/2003 Z. z., bez ohľadu na to, či ide o rovnakých účastníkov konania, alebo nie, sú ústavne akceptovateľné a zodpovedajú cieľu reštitučných právnych predpisov – zmierniť následky niektorých majetkových krívd, ku ktorým došlo voči vlastníkom poľnohospodárskeho a lesného majetku v období rokov 1948 až 1989.“ (II. ÚS 585/2016).

16. Vzhľadom na uvedené a vzhľadom na skutočnosť, že obsahom označeného základného práva nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, resp. I. ÚS 3/97, III. ÚS 139/08), ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľky v časti, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy

a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru namietaným rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžr 121/2014 z 30. novembra 2016, je zjavne neopodstatnená.

17. Sťažovateľka zároveň v odôvodnení svojej sťažnosti uviedla, že najvyšší súd v konaní o jej odvolaní sp. zn. 8 Sžr 121/2014 konal so zbytočnými priet'ahmi, keďže rozhodol po vyše 2 rokoch od podania odvolania proti rozhodnutiu prvostupňového krajského súdu. Keďže sťažovateľka v petite svojej sťažnosti označila ako porušené aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktoré v sebe implikuje aj právo na rozhodnutie veci v primeranej lehote, považoval ústavný súd za potrebné vyjadriť sa aj k tejto námietke sťažovateľky.

18. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a obsahom práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03). Pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, respektíve práva na prerokovanie veci v primeranej lehote, vychádza ústavný súd zo svojej ustálenej rozhodovacej činnosti, podľa ktorej účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. I. ÚS 41/02).

19. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušovanie označeného práva ešte mohlo trvať (m. m. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02, IV. ÚS 258/2012). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pretože konanie o takej

sťažnosti už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorú ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, prípadne právu na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (m. m. Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

20. Sťažovateľka v sťažnosti uvádza, že napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžr 121/2014 z 30. novembra 2016 bolo doručené jej právnej zástupkyňi 27. decembra 2016. Sťažnosť sťažovateľky bola podaná na poštovú prepravu 27. februára 2017 a doručená ústavnému súdu 1. marca 2017. V čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už teda zjavne nedochádzalo k porušovaniu práva sťažovateľky na prerokovanie veci v primeranej lehote, preto ústavný súd dospel k záveru, že aj táto námietka sťažovateľky je vo vzťahu k postupu najvyššieho súdu v odvolacom konaní sp. zn. 8 Sžr 121/2014 zjavne neopodstatnená.

21. Ústavný súd musí zároveň konštatovať, že sťažovateľka nie je v konaní pred ústavným súdom zastúpená advokátom, tak ako to vyžaduje ustanovenie § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a preto je v danom prípade daný aj dôvod na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí. Keďže sa však ústavný súd v záujme materiálnej ochrany práv sťažovateľky vysporiadal s namietaným porušením práv sťažovateľky, ktoré uviedla v petite svojej sťažnosti, a dospel k záveru, že je tu daný dôvod na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu sp. zn. 5 S 38/2013 z 24. septembra 2014 a pre zjavnú neopodstatnenosť vo vzťahu k postupu a rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžr 121/2014 z 30. novembra 2016, ktoré by nebolo možné odstrániť ani v prípade kvalifikovaného právneho zastúpenia sťažovateľky, nepovažoval za účelné a hospodárne, aby sťažovateľku vyzýval na odstránenie tejto procesnej prekážky (doplnenie splnomocnenia advokáta).

22. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v nej už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. mája 2017